

at han i en saadan Situation kunde have givet et Svar, som i Virkeligheden ikke indeholdt nogen som helst Bekræftelse eller Oplysning — han kan ikke forlange, at vi skal give Anvisning paa det, fordi det afhænger af den konkrete Situation. Hvad saa Journalisten vil bruge det til, eller hvorledes han vil fortolke det, kommer jo ikke Finansministeren ved. (*Finansministeren*: Jo, naturligvis kommer det ham ved). Nej aldeles ikke, for Journalisten vilde ikke kunne beraabe sig paa, hvad den højtærede Finansminister havde sagt; han kunde kun beraabe sig paa sin Fortolkning, og hvis man mener, at alt, hvad en Journalist mener at kunne fortolke ud af et Ord, som han har faaet, er noget, som man kan stole paa, saa er vi langt ude. Nej, det, det gælder om for Finansministeren, er at tie og ikke at give et Svar, som kan fortolkes med Rette derhen, at han har udtalt sig om noget, og jeg har den fuldkomne Tillid til den højtærede Finansministers Opfindsomhed og Begavelse, at han vilde være i Stand til at finde paa et saadant Svar i den konkrete Situation. Jeg stiller mig langt lavere i Intelligens i den Henseende end den højtærede Finansminister, som jeg altid paa det Omraade har set op til med stor Beundring, men jeg tiltror mig dog, at jeg i en lignende Situation vilde have haft Pære nok til at svare, naar Forholdet ikke netop havde været af en saadan Art, at det for saa vidt var mig ligegyldigt, om jeg sagde noget, som var positivt sandt eller positivt falsk.

Den højtærede Finansminister kan, saa stærkt han vil, sige, at det er ikke en enkelt Mand, ikke det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) o. s. v., der bestemmer, hvad der er Moral her i Landet; men hvad der er Vilkaar for et tillidsfuldt politisk Samarbejde og Vilkaaret for en Styrelse under disse Forhold, det trues i allerhøjeste Grad af, at store politiske Partier finder, at Tillidsgrundvolden er brudt. Og man kan ikke paa nogen Maade sige, at dette skyldes blot politiske Motiver; det er nemlig et Udtryk for, at det Krav, som maa stilles til en Regering under saa vanskelige Forhold, som vi nu lever under, er først og fremmest det, virkelig at give al Grund til, at ogsaa politiske Modstandere kan nære Tillid til den. Og alt, hvad vi har hørt i disse Dages Debat, viser, at hvis vi nærer Tillid til politiske Modstandere, saa ligger vi, som vi selv har redet, og saa maa vi tage Skade for Hjemgæld, fordi vi har været saa dumme. Den Lære maa man skrive sig bag Øret.

Finansministeren (Brandes): Jeg ser ikke, at jeg har misbrugt, hvad det ærede Medlem (Starcke) sagde, naar jeg har sagt, at jeg forstod hans Ord saaledes, at han har givet mig det Raad, at jeg skulde have givet den nu meget omtalte Journalist et uldent Svar. Jeg kan ikke forstaa hans Ord anderledes, end at han raader mig til, at jeg skulde have givet vedkommende Journalist et tvetydigt Svar, og det var i min Mund det; samme som et uldent Svar. Jeg skulde have baaret mig saaledes ad, at Journalisten havde faaet en Historie at løbe med, som kunde have staaet i Avisen den næste Dag, og som jeg saa intet Ansvar havde for. Men saadan tager jeg ikke min Stilling. Jeg mener, at jeg har det Ansvar overfor de Forhandlinger, som var ført under Tavsheds Pligt, at jeg var forpligtet til at give et Svar, som bevarede Hemmeligheden, saaledes at man kunde fortsætte Forhandlingerne som hidtil. Det var ikke en ganske tilfældig Ting, som gjorde, at man ønskede Forhandlingen ført i den dybeste Fortrolighed. Det var, fordi den overhovedet ikke kunde føres imellem de to Regeringer paa anden Maade. Naar saa Journalisten kom og spurgte mig, var jeg nødt til at forsøge at gardere Hemmeligheden og bevare den paa enhver Maade. Det synes jeg, at det ærede Medlem maa kunne forstaa. Saa mener det ærede Medlem, at jeg kunde have fundet paa en Udvej. Nej, det kunde jeg ikke. Jeg er nu engang af den Støbning, at naar man spørger mig paa en saadan Maade, at man ønsker et kategorisk Svar, og jeg anser det som min Pligt at bevare en Hemmelighed, saa maa jeg i det Tilfælde, naar jeg vil bevare Hemmeligheden, sige: Nej, jeg ved intet om den Ting. Det kan det ærede Medlem ikke forstaa. Han har en Fornemmelse af, at saadant noget kan man klare sig fra med taagede Ord, forblommede Talemaader, og hvad dertil hører. Det er det ærede Medlems Moral, som han her udtaler overfor det høje Ting. Og det er det samme ærede Medlem og hans Parti, som angriber min Moral! Jeg vil med fuld Tryghed stille disse Standpunkter op over for hinanden, og jeg nærer ikke mindste Frygt for, hvorledes Fremtiden, hvis man skal tale derom, vil dømmes om den Sag, som man nu blæser op til en uhyre stor Historie.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.